

ПЕЧЕРИЦІ В ЗАКОНІ

Квітка на кухні

Валентина Яковлєва

Валентина Люліч
ПЕЧЕРИЦІ В ЗАКОНІ

Глава 1

— Андрію Івановичу, до вас можна? — ледь прочинивши двері службового кабінету прокурора міста, запитала Маргарита.

— Проходьте, проходьте, Маргарито Валеріївно, — відклавши ручку та відірвавши погляд від папки із поштою, яку до цього розписував, відповів шеф.

— Андрію Івановичу, тут така справа. На сьогодні до шостої я все закрию. От підготувала відповідь на звернення нашої любої Копилової, — пройшовши ближче до робочого столу прокурора, Марго подала кілька аркушів.

— Марго, давай коротко і конкретно. Бач, скільки пошти на вичитку?

— Відпустіть, будь ласка, нас із Катериною нині раніше. Точніше, можна, я піду десь в половині сьомої? Мій хороший товариш відкриває ресторан, запросив мене. Сказав, що образиться, якщо не прийду. Оце і вам запрошення, — слідом за паперами Марго подала іменне запрошення.

Уважно роздивившись крейдований лискучий прямокутник, прокурор нарешті посміхнувся:

— Кажеш, грибний ресторанчик? Цікаво! Вперше про таке чую.

— Славко, мій товариш, переміг з цим бізнес-планом у якомусь там конкурсі й на заслужений європейський грант відкриває ресторан. Це була його дитяча мрія.

— А не буде якось підозріло, що половина міської прокуратури прийшла на відкриття ресторану? Скажуть — халявщики.

— Все місто знає, що ми зі Славком дружимо ще з пісочниці. Тож я маю два запрошення як друг, а не як прокурор. А оскільки за відповідями на скарги фрау Копилової часу на особисте життя не залишається, веду на відкриття не принца з блакитними очима та ямочками на щоках, а Катьку: колегу і хорошу подругу. Так що в

амплуа прокурора на відкриття кличуть тільки вас. Мусите спробувати його кулінарні шедеври.

— У мене багато роботи. Подумаю. А ти щоб до п'ятої принесла всі папери мені на підпис. Чекай, виправиш тут у відповіді пару ком... Тримай!

— Дякую, Андрію Івановичу! — Маргарита вилетіла з кабінету як на крилах...

Друга половина робочого дня змоталася стрімко, мов сталева смужка рулетки.

Ступивши два кроки за двері прокуратури, Маргарита відчула, як теплий вересневий вечір пухнастим комірцем обволік їй шию та плечі, лоскотав груди. Поки Катя мостилась у сріблястому «Сітроені», Марго спішила насолодитися цим повітрям.

Вже метрів за сто до ресторану вересневу тишу розвіювала гучна музика, а очі засліплювало мерехтіння кольорових ліхтариків.

— Як добре, ідемо швидше, — зачинивши сріблясті дверцята, Марго тягнула свою подругу до ресторану. — Йдемо скоренько. Так класно!

— Куди ти так спішиш? То не дочекаєшся тебе під дверима контори, а тепер біжи за тобою!

— Ще раз повторюю: то не я, то все Копилова зі своїми скаргами! Не від мене залежить.

Такого натовпу Маргарита давненько не бачила. Останні місяці залишали в пам'яті тільки папери, жалібні обличчя міліціонерів, питання то вищих, то ближчих начальників: «коли?», «чому?»... А на відкриття зібралося чимало: від маленького — до великого, від голодного — до ситого. А в морі запрошених і присутніх то виринав, то потопав Славко. Тобто В'ячеслав Миколайович — директор і власник солідного й незвичного грибного ресторану «Шевальє де Шампінйон».

Поміж відвідувачами стрімко лавірували офіціанти в бежевих фартухах із підносами в руках, пропонували присутнім вино та незвичні на вигляд грибні закуски.

— Славко — о! Ой, В'ячеславе Миколайовичу! — гукнула Маргарита і ступила до директора.

Він озирнувся на оклик, роздивився, посміхнувся. Перепросив своїх співрозмовників і двома розгонистими кроками підійшов до дівчат.

— Як я скучив! — промовив, обіймаючи подругу настільки міцно, ніби чекав лише її.

— Знайомся, моя подруга і колега по нещастю, тобто по службі, Катя. А це — той самий директор, — із посмішкою сказала Марго. — Ти в мене тепер будеш директором! Як, звучить?

— Доброго вечора всім, — почула Марго за спиною.

— О, Андрію Івановичу! Добре, що ви прийшли.

— Ну-у, по-перше, ми відписали звернення. По-друге, мене таки зацікавила ідея грибного ресторанчика.

— Знайомтесь, В'ячеслав Миколайович, мій товариш і директор цього дива. А це — Андрій Іванович, мій шеф.

— Дуже приємно! — підсумував церемонію знайомства Славко, завершивши її потиском рук.

— Андрію Івановичу, якщо вас цікавить мій ресторан, то прошу до столу. Принесіть, будь ласка, меню, — попросив В'ячеслав Миколайович офіціантку.

— У вас тут таке різноманіття! — Андрій Іванович одним поглядом поглинув інформаційний вміст лискучої кремової папки. — Все з грибів?

— У цьому меню — все. Багато рецептів моєї бабусі й мами. Частина я привіз із закордонних подорожей. А деякі — суто мої «винаходи».

— А я в ресторанах і кафе нічого з грибів не бачив... Крім жульєну та грибної юшки «По-волинськи», — продовжив розмову Андрій Іванович.

— Ми готуємо з різних грибів: білих, лисичок. Але найчастіше використовуємо печериці. Я — за здорове харчування. А печериця не містить холестерину. І спектр її мінерального й вітамінного складу

— широкий: калій, кальцій, магній, натрій, залізо, фосфор. І це ще не всі мікроелементи, необхідні для активного здорового життя. Для вегетаріанців печериця — незамінна. Її називають другим м'ясом. Доведено, що вітамін В, якого в них чимало, рятує від головних болів і втоми. А недавно дослідили, що регулярне споживання цього гриба є хорошою профілактикою ракових захворювань. У нашому меню знайдете страви і для романтичної вечері, і для ситного обіду. Наші кухарі можуть запропонувати смакоту для вагітних і мамочок, які годують, оскільки в печерицях — багато білка.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.

ПЕЧЕРИЦІ В ЗАКОНІ

Кеїкомеєса на кухні

Валентина Януш

